

26. 11. 2014; 8.03 vyjíždíme ze Střeziny směr Sisak. „Kudy to chcete vzít? Přes Znojmo nebo přes Mikulov?“, ptají se řidiči. „Raději přes Mikulov, dáme tam pauzu.“ Sedmnáct muzikantů od osmiletého Imricha až po vysokoškolačku Vendy, k tomu sedm učitelů, kteří si nedají pokoj a opět, po dvou letech, vyrážejí na konci listopadu do Chorvatska! A dva fajn řidiči, kteří vědí, kde zastavit, kdy přitopit a zase topení ubrat, pustit v pravou chvíli film, když se vplíží první únava. Jedou jako draci. 18.00: přistáváme v Sisaku před hudební školou.

[FOTOGALERIE ZDE](#)

Přivítání je nesmírně srdečné, nastěhujeme do školy všechny smyčcové nástroje i kytaru, abychom se nemuseli o ně bát, a už si nás rozebírají naše chorvatské „mamky“ a „taťkové“. Většina má před sebou večer s prozatím neznámými lidmi, kteří nám otevírají své domovy. Vendy, Jana a Majda už vědí, co je čeká, byly v Sisaku již před dvěma lety. Pro ostatní, včetně dvou učitelů, je to nové dobrodružství.

27. 11 2014; 8,30 sraz před školou. Sdělujeme si dojmy ze včerejšího večera. Dali jsme svým „adoptivním rodinám“ dárečky a setkali jsme se s velkou pohostinností: byly položeny základy „chorvatského špeku“ = začínáme být nácipáváni výborným jídlem všude, kam jdeme. Dělíme se na dvě skupiny. Protože sebou máme letos více mladších muzikantů, jdou se podívat na „Základní školu 22. června“ (asi aby se jim nestýskalo, že v té své tři dny nejsou). V Sisaku je česká menšina (před dvěma lety jsme byli hosty v České besedě) a na této škole je možnost

učit se kromě angličtiny a němčiny také češtinu. Starší část naší výpravy jde na kafe. Přeci jen by taková velká delegace nabourala morálku při výuce. Mladý pan učitel Hrvoj Sarkotič, čerstvý absolvent Univerzity v Zagrebu v oboru čeština a polština, se později věnuje i nám, setkáváme se s paní ředitelkou a povídáme si o systému školství v obou zemích. Zjišťujeme, že různé reformy nejsou zdaleka jen specialitou českého školství, a že snaha integrovat do výuky i postižené žáky je také všude, i když to někdy naráží na nedostatek financí i jistou míru nepochopení. Po návštěvě školy jdeme k místní katedrále. Církevní stavba stojí na tomto místě mnoho staletí, před pěti lety se Sisacká diecéze osamostatnila od Zagrebské, tak je katedrála krásně opravená. Ve škole i v katedrále jsme se dozvěděli, že na ně dopadaly srbské granáty při balkánském konfliktu v devadesátých letech minulého století. A to jsme jen padesát kilometrů od hlavního města... Před katedrálou jsou vykopávky ještě římského opevnění. Město Sisak je na soutoku tří řek: Sávy, Kupy a Odry již od dob starověkého Říma, kdy neslo název Siscia.

12.00 „Hradec Králové je na soutoku pouhých dvou řek, ale katedrálu má větší“, myslíme si všichni cestou na oběd. To ale netušíme, že obě města mají jazzový klub! Hradec má Jazzový restaurant Satchmo a Sisak Siscia Jazz Club. Obojí je ve sklepení starých budov a s velmi podobnou atmosférou. Neměli jste dnes málo kávy? Nevadí, dáme si ještě jednu. Nebo čaj, džus, pivečko, jak kdo chce. A po půlhodině povídání a odpočinku se přesouváme na oběd. Vynikající oběd, který se prostě nedá sníst. Povolujeme si opasky u kalhot. Pan ředitel Ivšič říká vrchnímu: „Místo zákusku bych prosil pivo.“ My ostatní dostáváme talíře nebo poháry s mlsotami. Najdou se učitelé – obětavci, kteří snědí dvě čokoládové pěny nebo zmrzliny. A teď máme jako jít zkoušet a hrát? Vždyť nám to nebude myslet!

15.30 Myslí nám to, rozehrání i generálka se stíhá, koncertní sál se zaplňuje a my všichni hrajeme, jak nejlépe umíme. Chorvatské publikum je velmi spontánní, vytleská si každého sólistu i soubor na pódium ještě jednou. Po koncertě se společně fotografujeme a máme připravené malé pohoštění v učebně hudební teorie. Jako doma se máme a už se těšíme na zítřek.

28. 11. 2014; 8.30 sraz před školou. Opět se vidíme s našimi řidiči, sympatickým panem učitelem češtiny a vyrážíme na výlet do hlavního města. V pátek je cesta ucpaná jako všude na světě. Tak se plížíme osmdesát minut. A to ještě nikdo netuší, že nás čeká šestihodinová procházka po Zagrebu (tedy pan ředitel to věděl, ale pro jistotu si to nechal pro sebe...). První zastávka je asi deset metrů od místa, kde nás vyložili naši řidiči. Koncertní hala Vatroslava Lisinského v Zagrebu funguje již čtyřicátou první sezonu. Velký koncertní sál pojme 1800 diváků. Koncertuje zde Zagrebská filharmonie i Orchester chorvatské televize, častými hosty jsou orchestry ze všech metropolí, vynikající sólisté i dirigenti. Na závěr prohlídky se můžeme podepsat na stěnu návštěvníků. Třeba se tam někdo z našich mladých umělců po letech, až zde bude vystupovat, najde.

Po prohlídce koncertního sálu jdeme do středu města. Máme za úkol hlídat naši drobotinu, aby se neztratila. Vše je jinak. Zabloudí devět nejstarších členů výpravy, včetně velitele. Máme prostě pomalejší nohy nebo se více kocháme krásami města. Za odměnu vybíháme hromadu schodů do kopce kolem lanovky (taková maličkatá petřínská...) a je nás opět plný počet.

11.00 Muzeum města Zagreb. Máme sebou překladatele. Paní průvodkyně nasadila kulometnou formu výkladu. Na rozdíl od průvodkyně v katedrále v Sisaku, mluví tato paní tak moc a tak rychle, že to vzdává i pan učitel češtiny a snaží se překládat jen to nejnnutnější. Víte, že Zagreb byl ustanoven královským městem Zlatou bulou krále Bély V. roku 1242? Ve třináctém století byly buly prostě v módě. A když se ptáme, zda existovala v Chorvatsku i královská věnná města, tak prý ne. Ovdovělé manželky panovníků šly do kláštera a basta. Ještěže se Eliška Rejčka nevdala na Balkán!

12.30 Oběd. A skvělé pivo Medvedjak. Máte pocit, že Chorvati neumí uvařit pivo? Jste na omylu. Je opravdu velmi pitelné. Najedli jsme se tentokrát trochu střídmeji, musí se do nás vejít ještě zákusek nebo pravá chorvatská zmrzlina ve vyhlášené cukrárně Vincek. Prozkoumáme také uličky se stánky s adventním zbožím a poté již, notně uchození, míříme z centra k nádraží, kde čeká náš oranžový autobus. Musíme se stihnout vrátit na slavnostní koncert našich chorvatských hostitelů.

18.30 Koncert. S veřejnými projevy uznání učitelům, kteří přivezli ceny z významných soutěží, anebo slaví pracovní jubileum. Výkony jsou na vysoké úrovni, jak je známe i z koncertů, které měli na naší škole. Obecenstvo v koncertním sále, narvaném k prasknutí tleská jak o život. Naši nejmenší muzikanti, klarinetové trio, hostuje i na tomto koncertě. Kluci se jdou třikrát klanět. Báječný pocit, jak hudba lidí dokáže spojovat ve společné radosti. A té je na následném rautu a společenském večeru opravdu hodně až téměř do rána. Poslední z boje odchází náš hrdinný velitel.

29. 11. 2014; 9.00 stanoven odjezd. Fotíme se před školou a hlasujeme, kam se pojedeme na výlet. Nelítostný boj mezi Plitvickými jezery a Muzeem neandertálského člověka v Krapině vyhráli neandrtálci. Nevadí, příště už se na jezera podíváme. Teď už jen všechno naložíme do útrobu autobusu, rozloučíme se s našimi chorvatskými rodiči, přepočítáme počet pasažérů na palubě a jedeme! Jedeme dobře, je sobota, prázdné silnice. Cestou vidíme dvě zabíjačky na vesnicích. Pašáci to mají v Chorvatsku (zejména na severu) podobné jako ti čeští a moravští. Sotva se ochladí, jsou z nich klobásky. Muzeum je moderní, interaktivní, máme na uších sluchátka s českým textem. Takovou hromadu informací jsme nečekali, ale je to super,

chodíme po muzeu téměř tři hodiny. Někteří mají pocit, že by se, až umřou, měli dát zahrabat někam tam, kde by jejich fosilní ostatky nikdy nikdo nenašel, aby je potom školní výpravy neokukovaly v muzeu.

14.00 Vjíždíme do Slovinska a prší. Až do Vídně. Jíme hromady jídla, kterými nás naši hostitelé zahrnuli na cestu, a už se těšíme domů.

21.45 Přistáváme u Střeziny. Moc jsme si to užili a těšíme se na další setkání s našimi chorvatskými přáteli.

Deník i fotogalerii mají na svědomí Martina a Dan Vlčkovi

Za finanční podporu zájezdu děkujeme našemu KPHO a také Magistrátu města Hradce Králové.

HRADEC KRÁLOVÉ